

LA VIDA CONSAGRADA A LA VIDA DIOCESANA
Monestir Concepcionistes de Maó, 4 de febrer 2017

Benvolguts membres de la vida consagrada:

M'alegr molt d'estar amb vosaltres compartint aquesta Eucaristia i celebrant el dia de la vida consagrada. Significa molt per a mi, al començament del meu ministeri a Menorca, aquesta trobada amb els religiosos i religioses que desenvolupeu el vostre treball pastoral en aquesta Diòcesi. La trobada em brinda l'ocasió de valorar la vostra aportació a la nostra vida diocesana i, també, de convidar-vos a treballar conjuntament al servei de l'evangelització.

La riquesa de la vida consagrada en la vida diocesana

Abans de res, m'agradaria expressar-vos tot el que significueu per a la nostra Diòcesi. La vida consagrada és una riquesa immensa; l'última arrel està en Crist ressuscitat que, per mitjà de l'Esperit, ha suscitat aquest do preciós.

Sou un regal per a la nostra Església. El sou per totes les tasques a les que us dediqueu: la contemplació, l'educació dels joves, l'acció social i caritativa, l'evangelització. Però, més enllà de les coses que feu, sou una riquesa pel que sou: signe del Regne de Déu, anunci de la glòria, estímulo per viure la santedat a la qual hi són cridats tots els cristians. Els consagrats sou, enmig d'un món assedegat de Déu, prova que es pot viure d'una manera diferent, d'una vida alternativa respecte del que diu el món.

La diversitat de la vida consagrada, la multitud de formes institucionals en les que es va configurant, manifesta la saviesa i bellesa de Déu, que vol que la seva Església aparegui ricament adornada per al seu espòs. Cada congregació, cada forma de vida consagrada, és resposta, d'una manera particular, a l'immens amor i misericòrdia de Déu. Cadascuna recorda a tota l'Església, des del seu propi carisma, algun aspecte del missatge de l'Evangeli, que potser la història havia eclipsat: la necessitat de l'oració i la vida espiritual, el servei als pobres, l'atenció a les persones o la importància de l'educació.

El Papa Francesc a la carta per a l'any de la vida consagrada, subratllava especialment el caràcter profètic de la vida consagrada. Com profetes, us correspon *"mantenir vives les utopies", "crear altres llocs on es visqui la lògica evangèlica del do, de la fraternitat, de l'acolliment de la diversitat, de l'amor mutu"*. I afegia: *"Els monestirs, comunitats, centres d'espiritualitat, escoles, hospitals, "ciutats", cases d'acolliment i tots aquests llocs que la caritat i la creativitat carismàtica han fundat, i que es fundaran amb més creativitat encara, han de ser cada vegada més el llevat per a una societat inspirada en l'Evangeli, la «ciutat posada sobre una muntanya» que*

parla de la veritat i el poder de les paraules de Jesús "(Carta Apostòlica Any Vida Consagrada, II, 2).

Pens que si la nostra Diòcesi quedés algun dia sense vida consagrada no només perdria uns extraordinaris agents de pastoral, sinó, sobretot, s'empobriria perquè deixaria de reflectir la diversitat que l'Esperit suscita en l'Església. Per això, preg amb vosaltres perquè el Senyor susciti vocacions, de manera que la vida consagrada segueixi enriquint la nostra Església.

A la Diòcesi, al servei de l'evangelització

El vostre ser i la vostra missió es realitza en aquesta Església de Menorca, on esteis inserits. M'agradaria que sempre sentíssiu com vostres les necessitats i preocupacions d'aquesta Església, que sempre hi participéssiu de cor en els seus projectes i il·lusions, que sempre contribuíssiu al seu creixement, aportant els vostres propis carismes al servei de l'Església de Déu que peregrina a Menorca.

La vida consagrada –i també cada cristià en particular- no pot viure la seva pertinença a l'Església universal sinó s'insereix de cor a l'Església particular. El Sant Joan Pau II assenyalava aquest camí: **"unitat amb l'Església universal per mitjà de l'església local"** (Al·locució 24-11-78). M'agradaria que us sentíssiu part important de la nostra família diocesana, que visquéssiu units a ella la vostra inserció en l'Església.

Em teniu al vostre servei com a Bisbe vostre, pare i pastor d'aquesta Església de Menorca. En l'Exhortació "Vita consecrata" s'assigna al Bisbe aquesta missió: **"reconèixer i respectar cada un dels carismes, promoure'ls i coordinar-los"** (VC 49). El meu primer servei és, per tant, acollir cada carisma com un do per a la nostra Església. Una altra responsabilitat important és promoure, sustentar i prestar ajuda a les persones consagrades. En aquest sentit, em teniu a la vostra disposició. Finalment, correspon al bisbe coordinar els carismes, perquè tots contribueixin a l'edificació de l'Església de Déu i a l'evangelització.

Aquesta missió evangelitzadora constitueix l'essència de l'Església. Si hi existeix la nostra Església de Menorca és per anunciar el goig de l'Evangeli. I si en ella hi ha la vida consagrada és per proclamar a Jesucrist. La missió no és un apèndix de la vida consagrada, sinó part del seu ésser. Us deman que us incorporeu a la vida diocesana, assumint els seus objectius pastorals; participant, d'acord amb els vostres propis carismes, en les seves activitats; contribuint al seu dinamisme evangelitzador. Estic segur que sentir i viure la vida diocesana no anirà en detriment de la vostra vida comunitària i la vivència del vostre propi carisma, sinó que s'incrementarà, perquè us farà sentir de prop a l'Església, Cos de Crist, amb la diversitat de membres, ministeris i funcions. Ha escrit el Papa Francesc que **"en la comunió, encara que faci mal, és on un carisma es torna autènticament i misteriosament fecund"** (EG 130).

El Papa Francesc convida a l'Església a sortir per oferir a tots la vida de Jesucrist i a entrar en un procés decidit de purificació i reforma per posar tot al servei de l'evangelització (cf. EG 30, 49). La vida consagrada, amb tota l'Església diocesana, ha de fer l'esforç per sortir a les fronteres, als extraradis del món, a les perifèries humanes on tantes persones caminen disperses com ovelles sense pastor (cf. Mt 9, 36). Us deman finalment que acolliu les iniciatives d'aquesta Església de Menorca, que participeu de la seva vida i que contribuïu al seu creixement reproduint "*amb e coratge, l'audàcia, la creativitat i la santedat*" dels vostres "fundadors i fundadores com a resposta als signes dels temps que sorgeixen en el món d'avui "(VC 37). Compt amb tots vosaltres.

LA VIDA CONSAGRADA EN LA VIDA DIOCESANA

Monasterio Concepción Mahón, 4 de febrero de 2017

Queridos miembros de la vida consagrada:

Me alegro mucho de estar con vosotros compartiendo esta Eucaristía y celebrando el día de la vida consagrada. Significa mucho para mí, al comienzo de mi ministerio en Menorca, este encuentro con los religiosos y religiosas que desarrolláis vuestro trabajo pastoral en esta Diócesis. El encuentro me brinda la ocasión de valorar vuestra aportación a nuestra vida diocesana y, también, de invitaros a trabajar conjuntamente al servicio de la evangelización.

La riqueza de la vida consagrada en la vida diocesana

Ante todo, me gustaría expresaros todo lo que significáis para nuestra Diócesis. La vida consagrada es una riqueza inmensa, cuya última raíz está en Cristo resucitado que, por medio del Espíritu, ha suscitado este don precioso.

Sois un regalo para nuestra Iglesia. Lo sois por todas las tareas a las que os dedicáis: la contemplación, la educación de los jóvenes, la acción social y caritativa, la evangelización. Pero, más allá de las cosas que hacéis, sois una riqueza por lo que sois: signo del Reino de Dios, anuncio del mundo futuro, estímulo para vivir la santidad a la que todos son llamados todos los cristianos. Los consagrados sois, en medio de un mundo sediento de Dios, prueba de que se puede vivir de un modo distinto, de una vida alternativa respecto de lo que dice el mundo.

La diversidad de la vida consagrada, la multitud de formas institucionales que en las que se va configurando, manifiesta la sabiduría y belleza de Dios, que quiere que su Iglesia aparezca ricamente ataviada para su esposo. Cada congregación, cada modo de vida consagrada, es respuesta, de un modo particular, al inmenso amor y misericordia de Dios. Cada una recuerda a toda la Iglesia, desde su propio carisma, algún aspecto del mensaje del Evangelio, que quizás la historia había eclipsado: la necesidad de la oración y la vida espiritual, el servicio a los pobres, la atención a las personas o la importancia de la educación.

El Papa Francisco en la carta para el año de la vida consagrada, subrayaba especialmente el carácter profético de la vida consagrada. Como profetas, os corresponde “mantener vivas las utopías”, “crear otros lugares donde se viva la lógica evangélica del don, de la fraternidad, de la acogida de la diversidad, del amor mutuo”. Y añadía: “Los monasterios, comunidades, centros de espiritualidad, «ciudades», escuelas, hospitales, casas de acogida y todos esos lugares que la caridad y la creatividad carismática han fundado, y que fundarán con mayor creatividad aún, deben ser cada vez más la levadura para una sociedad inspirada en el Evangelio, la «ciudad sobre un monte» que habla de la verdad y el poder de las palabras de Jesús” (Carta apostólica año vida consagrada, II, 2).

Pienso que si nuestra Diócesis quedara algún día sin vida consagrada no sólo perdería unos extraordinarios agentes de pastoral, sino, sobre todo, se empobrecería porque dejaría de reflejar la diversidad que el Espíritu siembra en la Iglesia. Por eso, rezo con vosotros para que el Señor suscite vocaciones, de manera que la vida consagrada siga enriqueciendo nuestra Iglesia.

En la Diócesis, al servicio de la evangelización

Vuestro ser y vuestra misión se realiza en esta Iglesia de Menorca, donde os tenéis que insertar. Me gustaría que sintierais como vuestras las necesidades y preocupaciones de esta Iglesia, que participarais de corazón en sus proyectos e ilusiones, que contribuirais a su crecimiento, aportando vuestros propios carismas al servicio de la Iglesia de Dios que está en Menorca.

La vida consagrada –como tampoco ningún cristiano- no puede vivir su pertenencia a la Iglesia universal sino se inserta de corazón en la Iglesia particular. El Santo Juan Pablo II señalaba este camino: “unidad con la Iglesia universal por medio de la iglesia local” (Alocución 24-11-78). Me gustaría que os sintierais parte importante de nuestra familia diocesana, que vivierais unidos a ella vuestra inserción en la Iglesia.

Me tenéis a vuestro servicio como Obispo vuestro, padre y pastor de esta Iglesia de Menorca. En la Exhortación “Vita consecrata” se asigna al Obispo esta misión: “reconocer y respetar cada uno de los carismas, promoverlos y coordinarlos” (VC 49). Mi primer servicio es, por tanto, acoger cada carisma como un don para nuestra Iglesia. Otra tarea importante es promover, sustentar y prestar ayuda a las personas consagradas. En este sentido, me tenéis a vuestra entera disposición. Finalmente, corresponde al Obispo coordinar los carismas, para que todos contribuyan a la edificación de la Iglesia de Dios y a la evangelización.

Esta misión evangelizadora constituye la esencia de la Iglesia. Si existe nuestra Iglesia de Menorca es para anunciar el gozo del Evangelio. Y si en ella existe la vida consagrada es para proclamar a Jesucristo. La misión no es un apéndice de la vida consagrada, sino parte de su ser. Os pido que os incorporéis a la vida diocesana, asumiendo sus objetivos pastorales; participando, de acuerdo con vuestros propios carismas, en sus actividades; contribuyendo a su dinamismo evangelizador. Estoy seguro de que sentir y vivir la vida diocesana no irá en detrimento de vuestra vida comunitaria y la vivencia de vuestro propio carisma, sino que lo incrementará, porque os hará sentir de cerca a la Iglesia, Cuerpo de Cristo, con la diversidad de miembros, ministerios y funciones. Ha escrito el Papa Francisco que “en la comunión, aunque duela, es donde un carisma se vuelve auténtica y misteriosamente fecundo” (EG 130).

El Papa Francisco invita a la Iglesia a salir para ofrecer a todos la vida de Jesucristo y a entrar en un proceso decidido de purificación y reforma para poner todo al servicio de la evangelización (cf. EG 30, 49). La vida consagrada, con toda la Iglesia diocesana, ha de hacer el esfuerzo por salir a las fronteras, a los extrarradios del mundo, a las periferias humanas donde tantas personas andan dispersas como ovejas sin pastor (cf. Mt 9, 36). Os pido que acogáis las iniciativas de esta Iglesia de Menorca, que participéis de su vida y que contribuyáis a su crecimiento reproduciendo “con valor la audacia, la creatividad y la santidad” de vuestro “fundadores y fundadoras como respuesta a los signos de los tiempos que surgen en el mundo de hoy” (VC 37). Cuento con todos vosotros.